ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2595	Τοῦ ἁγίου Νικολάου Τετάρτη 6 Δεκεμβρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ ὄνομα *Νικόλαος*

Σύμφωνα, ἀγαπητοί μου, μὲ τοὺς ἱεροὺς κανόνες τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας **τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου πρέπει νὰ εἶνε συνεχὲς καὶ ἀδιάλειπτο**. Καί ὁ ἐπίσκοπος καί ὁ ἱερεὺς εἶνε ὑποχρεωμένοι, ὄχι μόνο τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς μεγάλες ἑορτές, ἀλλὰ καὶ τὶς καθημερινές, κάθε βράδυ, νὰ κηρύττουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐνορία καὶ ἡ ἐπισκοπὴ πρέπει νά ’νε **σὰν μιὰ βρύσι** ποὺ τρέχει μέρα - νύχτα, γιὰ νὰ δροσίζωνται οἱ ψυχές. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἔτσι ἦταν· τώρα αὐτὸ περιωρίστηκε στὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἑορτές.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως μόνο **ν’ ἀκοῦμε** τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ· πρέπει καὶ **νὰ τὸν ἐφαρμόζουμε**, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ μας, ποὺ εἶπε *«Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν»* (Λουκ. 11, 28).

Σήμερα, στὴν ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Νικολάου, τί ἔχουμε νὰ ποῦμε; Πολλά. Ψάλλονται ὡραῖα τροπάρια διδακτικώτατα καὶ γλυκύτατα. Ἀλλ’ ἐὰν θελήσουμε νὰ τὰ ἐξηγήσουμε, πρέπει νὰ καθήσουμε ὧρες πολλές· κι ὅπως στὸ Ἅγιο Ὄρος κάνουν **ἀγρυπνία** – τιμοῦν πολὺ οἱ μοναχοὶ τὸν ἅγιο Νικόλαο, ἔτσι ν’ ἀγρυπνήσουμε κ’ ἐμεῖς. Τότε ὅμως **ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μείνετε** μέχρι τέλους. Ὁ χαρτοπαίκτης μένει ὡς τὸ πρωὶ στὸ παιχνίδι, ὁ μέθυσος μένει στὴν ταβέρνα, ὁ νέος καὶ ἡ νέα μένουν στὸ νυχτερινὸ κέντρο, μὰ στὴν ἐκκλησία ὅλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἄντρες καὶ παιδιά, δὲν θὰ βλέπουν τὴν ὥρα πότε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἱερὸ τοῦτο *«καταγώγιον»*, τὸ τιμώμενο πρόσωπο· ἔτσι ὀνομάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τὸν ἅγιο Νικόλαο (ἀπόστ. ἐσπ.).

Γι’ αὐτὸ δὲν θὰ ἐξηγήσουμε τώρα κάποιο τροπάριο· θὰ ἑρμηνεύσουμε πρακτικὰ μόνο μία λέξι. Ἀπὸ τὸν ἑσπερινὸ μέχρι τὸν ὄρθρο πολλὲς φορὲς ἀκούγεται ἡ λέξι αὐτή, κι ἅμα τὴν ἀκοῦνε οἱ Χριστιανοὶ κάνουν τὸ σταυρό τους· εἶνε ἡ λέξι ***Νικόλαος***, τὸ ὄνομα δηλαδὴ τοῦ ἁγίου. Αὐτὴ τὴ λέξι θὰ ἐξηγήσουμε, πρὸς πνευματικὴν ὠφέλεια ὅλων μας. **Φτάνει καὶ μόνο τὸ ὄνομα**. Δι’ αὐτοῦ θὰ δοθῇ ἀφορμὴ καὶ σ’ ἐμᾶς, ἀδελφοί μου, ν’ ἀνακριθοῦμε, ὥστε νὰ μὴ ζοῦμε ἔτσι τυχαῖα σ’ αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἀφοῦ δηλαδὴ σᾶς ἐξηγήσω τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Νικολάου, θὰ προτρέψω, ὅταν πᾶτε στὸ σπίτι καὶ ἡσυχάσετε, νὰ σκεφτῆτε· **Γιατί ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας μου μὲ βάπτισαν μὲ τὸ ὄνομα ποὺ ἔχω;** Ἔχει κάποια σημασία τὸ ὄνομα, κάτι σημαίνει. Ἂν ὁ ἄνθρωπος ἀναλογίζεται τὸ ὄνομά του, φτάνει αὐτὸ νὰ τὸν φιλοτιμήσῃ· καὶ ἂν παρακαλῇ τὸν προστάτη ἅγιό του, μεγάλη εἶνε ἡ ὠφέλεια στὴν ψυχή. Θὰ ἔχουμε λοιπὸν ἀφορμὴ νὰ σκεφτοῦμε κ’ ἐμεῖς τὸ δικό μας ὄνομα.

* * *

Νικόλαος! Τί σημαίνει *Νικόλαος*; Τὸ ὄνομα αὐτό, ποὺ ἔδωσαν οἱ πιστοὶ γονεῖς του στὸν ἅγιο ἐπίσκοπο τῶν Μύρων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἦταν προάγγελος, προμήνυμα, προφητεία τοῦ μέλλοντος. **Πολλὰ ὀνόματα** ποὺ δόθηκαν σὲ παιδιὰ **ἀπέβησαν προφητικά**. Καὶ ἡ ζωὴ καὶ πολιτεία τοῦ μεγάλου τούτου πατρὸς καὶ διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας μας ἀνταποκρίθηκε στὸ ὄνομά του. **Τί σημαίνει Νικόλαος;** Ὅσοι γνωρίζουν γράμματα ἑλληνικὰ –γιατὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε ἡ πιὸ σπουδαία γλῶσσα στὸν κόσμο– τὸ βλέπουν· *Νικόλαος* σημαίνει «νίκη».

Νίκη; Ἀκούγοντας τὴ λέξι *νίκη* τὸ μυαλὸ πάει σὲ πόλεμο, σὲ μάχη· νομίζουμε ὅτι ἡ λέξι αὐτὴ ἁρμόζει μόνο σὲ στρατιωτικούς, ὅπως ἦταν οἱ ἅγιοι Δημήτριος, Γεώργιος, Θεόδωρος καὶ τόσοι ἄλλοι. Μὰ ὁ ἅγιος Νικόλαος, δὲν ἦταν στρατιωτικός, δὲν εἶχε γαλόνια καὶ ἀστέρια, ὅπλα καὶ φρουρά· δὲν εἶχε πάνω του οὔτε σουγιᾶ. Ἦταν ἕνας ταπεινὸς καὶ πρᾶος πιστός, καὶ μετὰ ἔγινε ἐπίσκοπος. Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ἄοπλος εἶνε **νικητὴς** καὶ τροπαιοῦχος.

Ποῦ νίκησε; Στὴ μεγάλη μάχη, ποὺ ἔχουμε κ’ ἐμεῖς νὰ δώσουμε, καὶ πρέπει νὰ νικήσουμε, κι ἀλλοίμονο ἂν δὲν νικήσουμε. Ποιόν νίκησε, ποιός εἶνε ὁ ἐχθρός; Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς δὲν εἶνε ἔξω μακριά, εἶνε πολὺ κοντά· εἶνε **ὁ κακὸς ἑαυτός** μας, ὁ διεφθαρμένος ἑαυτός μας, ὁ *«παλαιὸς ἄνθρωπος»*, ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9)· εἶνε οἱ

κακίες, τὰ πάθη, τὰ ἐλαττώματα ποὺ ἔχει καθένας μας. Νά ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ζωῆς μας, τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Αὐτὸν νίκησε ὁ ἅγιος Νικόλαος.

Ἂν θέλετε νὰ δῆτε τί ἀξία ἔχει ἡ νίκη αὐτή, σκεφτῆτε **τὸ πάθημα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου**. Ἔφτασε νικητὴς μέχρι τὶς Ἰνδίες· νίκησε τοὺς ἄλλους, μὰ τὸν ἑαυτό του δὲν μπόρεσε νὰ τὸ νικήσῃ. Σ' ἕνα συμπόσιο παραδόθηκε στὸ πάθος τῆς μέθης· καὶ πάνω στὸ μεθύσι τράβηξε τὸ σπαθὶ καὶ σκότωσε ἕναν ἀδελφικό του φίλο, τὸν Κλεῖτο, ὁ ὁποῖος μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ στὴ μάχη τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ τὸ 334 μ.Χ.. Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος συνῆλθε καὶ κατάλαβε τί εἶχε κάνει, μετάνοιωσε πικρά, μὰ ἦταν ἀργά· δὲν μποροῦσε νὰ παρηγορηθῇ στὴ λύπη του.

Αὐτὰ κάνουν τὰ **πάθη**. Τὸν ἕνα τὸν νικάει τὸ ποτήρι (ἡ μέθη), τὸν ἄλλο τὸν νικάει τὸ χαρτί (ὁ τζόγος), τὸν ἄλλο τὸν νικάει ἡ γυναίκα (ἡ σαρκικὴ ἡδονή), τὸν ἄλλο τὸν νικάει ἡ ματαιοδοξία… Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἠττᾶται καὶ συντρίβεται κάτω ἀπὸ κάποιο πάθος. Αὐτὸ τὸ εἶχαν καταλάβει καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, καὶ ἔλεγαν· *«Τὸ νικᾶν ἑαυτὸν πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἀρίστη»* (Πλάτ., Νόμ., Α' 626e), ἡ ὑψίστη νίκη δηλαδὴ εἶνε νὰ νικᾷς τὸν ἑαυτό σου.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος νίκησε τὸν κακὸ ἑαυτό του, *«τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον»* μὲ τὰ πάθη του. Νίκησε τὴ **φιλαργυρία**· δὲν ἀγάπησε τὰ χρήματα, ἀλλὰ τὰ θυσίαζε γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν. Νίκησε τὴν **κενοδοξία**· ὅ,τι ἔκανε δὲν τὸ ἔκανε πρὸς ἐπίδειξιν· νύχτα, κρυφά, σκορποῦσε τὰ ἐλέη. Νίκησε καὶ τὴν **ἀκολασία**· ἦταν ἐγκρατὴς ἀπὸ βρέφος, Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ δὲν θήλαζε. Γι' αὐτὸ ἀξιώθηκε νὰ νικήσῃ καὶ τοὺς **αἱρετικοὺς** ἀρειανούς, φοβεροὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας. Δικαίωσε λοιπὸν τὸ ὄνομα *Νικόλαος*· *νίκησε* πολὺ *λαό*, πολὺ πλῆθος. Τὸ ὄνομά του ἐκφράζει μιὰ πραγματικότητα.

* * *

Ἂς ἔλθουμε τώρα σ' ἐμᾶς. **Κ' ἐμεῖς ἔχουμε κάποιο ὄνομα**. Σὲ λένε Ἀνάργυρο; μὴ σὲ δελεάσουν λοιπὸν τὰ ἀργύρια. Σὲ λένε Ἀναστάσιο; μὴ λείψῃ στὴ ζωή σου ἡ πίστι στὴν ἀνάστασι. Λέγεσαι Μαρία; νὰ καθρεφτίζεσαι στὴ ζωὴ τῆς Παναγίας. Λέγεσαι Αἰκατερίνη; νὰ σὲ ἐμπνέῃ ἡ σοφία καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἁγίας σου. Λέγεσαι Δημήτριος; νὰ εἶσαι γενναῖος καὶ ζηλωτὴς τῆς πίστεως. Λέγεσαι Χρυσόστομος; σαπρὸς λόγος μὴ βγῇ ἀπὸ τὰ χείλη σου. Λέγεσαι Γεώργιος; πάρε ἀξίνα καὶ καλλιέργησε τὴν ψυχή σου. Λέγεσαι Αὐγουστῖνος; νὰ μιμῆσαι τὸν ἅγιό σου στὴ μετάνοια καὶ τὴν προσευχή…Ὁ καθένας μας ἂς φροντίζῃ **νὰ τιμᾷ τό ὄνομά του**, ὅπως ἔκανε ὁ ἅγιος Νικόλαος καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι.

Γι' αὐτὸ παρακαλῶ τοὺς γονεῖς νὰ δίνουν στὰ παιδιά τους ὀνόματα ὄχι κοσμικὰ - εἰδωλολατρικὰ ἀλλὰ χριστιανικά, ὀνόματα ἁγίων, μαρτύρων, ὁμολογητῶν κ.λπ.. Ὅταν τὸ 1942 πῆγα ὡς ἱεροκήρυκας στὴ **Βέροια**, πόλι ὅπου κήρυξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος κ' ἔγινε γνωστὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμο ὡς πόλις χριστιανική, λυπήθηκα γιατὶ δὲν ὑπῆρχε τότε ἐκεῖ οὔτε ἕνας μὲ τὸ ὄνομα ***Παῦλος***. Ὀνόματα μεγάλων πατέρων ὅπως Γρηγορίου Θεολόγου, Ἰωάννου Χρυσοστόμου, μεγάλου Βασιλείου καὶ ἄλλων ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν δίδωνται στὸ βάπτισμα, ἐμπνέουν τὸ παιδὶ νὰ τοὺς μιμηθῇ καὶ ἔτσι νὰ τιμήσῃ τὸ ὄνομά του.

Μὲ τὸ βάπτισμα, κοντὰ στὸ μικρὸ προσωπικὸ ὄνομά μας (Κωνσταντῖνος, Μιχαήλ, Ἰωάννης…, Παρασκευή, Θεοδώρα, Φιλοθέη…), λάβαμε καὶ τὸ μεγάλο κοινὸ ὄνομα ***Χριστιανός***. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο ὄνομα. Λέγεσαι λοιπὸν Χριστιανός; Ζῆσε **μιμούμενος τὸν Χριστό**. Ἐὰν ὅλοι βαδίζαμε στὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τηρούσαμε τὴ διδασκαλία του, ἡ γῆ αὐτὴ θὰ ἦταν παράδεισος.

* * *

Τελειώνω, ἀγαπητοί μου, μ' ἕνα ἀνέκδοτο ἀπὸ τὴ ζωὴ πάλι τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Στὴ μακεδονικὴ φάλαγγά του εἶχε κ' ἕνα στρατιώτη **Ἀλέξανδρο**. Ἀλλ' ὅσο γενναῖος ἦταν αὐτός, τόσο δειλὸς ἦταν ἐκεῖνος· στὴ μάχη κρυβόταν, λούφαζε φοβισμένος καὶ ντρόπιαζε τὸ στρατηλάτη του. Τὸν κάλεσε λοιπὸν μιὰ μέρα καὶ μπροστὰ σὲ ὅλους τοῦ λέει· Ἀτιμάζεις τὸ ὄνομά μου· λοιπὸν διάλεξε ἕνα ἀπὸ τὰ δύο, ἢ θ' ἀλλάξῃς **ὄνομα** ἢ θ' ἀλλάξῃς **διαγωγή**!

Ἔχουμε κ' ἐμεῖς μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ὀνόματα. Τὰ τιμοῦμε; ἢ τὰ ἀτιμάζουμε καὶ κλαῖνε οἱ προστάτες μας ἅγιοι; Ἂς ἀναρωτηθοῦμε σήμερα· **Ὁ ἅγιός μου εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ 'μένα;** Ἀκούγεται ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀπὸ τοὺς τάφους ἁγίων καὶ ἡρώων μας φωνή· Ἢ ἀλλάξτε διαγωγὴ ἢ ἀλλάξτε ὄνομα, ἕνα ἀπὸ τὰ δύο.

Παλιά, τὸ 1935 μὲ '40, πῆγα στὴν Ἀκαρνανία σ' ἕνα χωριὸ μὲ ὡραῖο ὄνομα· τὸ ἔλεγαν ***Ἀγγελόκαστρο***. Ἀλλ' ἐκεῖ τότε ἄλλοι μεθοῦσαν, ἄλλοι ἔβριζαν, ἄλλοι βλαστημοῦσαν, ἄλλοι σκοτώνονταν. Τοὺς κάλεσα μιὰ μέρα στὴν πλατεῖα καὶ λέω· –Λέγεστε Ἀγγελόκαστρο καὶ πρέπει νὰ ζῆτε σὰν ἄγγελοι, ὄχι σὰν δαίμονες· διαφορετικά, τί θέλετε, νὰ σᾶς ὀνομάσουν …Δαιμονόκαστρο; –Ὄχι ὄχι. –Ἀλλάξτε λοιπὸν ζωή.

Γονεῖς, **δῶστε στὸ παιδί τὸν βίο τοῦ ἁγίου του**, νὰ τὸν διαβάσῃ, καὶ βοηθῆστε το νὰ τὸν μιμηθῇ.

Βαδίζοντας στὰ ἴχνη τῶν ἁγίων καὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Νικολάου, τοῦ ***«ἱεροκήρυκος Χριστοῦ»*** ὅπως τὸν λέει τὸ τροπάριο (στιχηρ. ἑσπ.), νὰ τιμήσουμε κ' ἐμεῖς τὰ ὀνόματά μας καὶ ν' ἀξιωθοῦμε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νικολάου πόλεως Φλωρίνης τὴν Παρασκευὴ 5-12-1975 ἑσπέρας. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 9-11-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1309[2]	Κυριακὴ π. Χρ. Γεννήσεως (Ματθ. 1,1-25) 24 Δεκεμβρίου 2023 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τί εἶνε ἁμαρτία;

«Τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ. 1,21)

Κάθε παιδί, ἀγαπητοί μου, ποὺ γεννιέται στὸν κόσμο αὐτὸν καὶ βαπτίζεται, παίρνει ἕνα ὄνομα. Καὶ τὸ ὄνομα ποὺ τοῦ δίνουν οἱ γονεῖς, μένει μέχρι θανάτου· μ᾽ αὐτὸ ζῇ πλέον στὴν κοινωνία. Ὁ ἕνας λέγεται Δημήτριος, ὁ ἄλλος Γεώργιος, ὁ ἄλλος Νικόλαος κ.τ.λ..

Γιατί δίνουμε τὰ ὀνόματα; Διότι τὸ ὄνομα ὑπενθυμίζει, ὅτι ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ζήσῃ ὅπως καὶ ὁ προστάτης ἅγιός του. Λέγεται Νικόλαος; νὰ μιμηθῇ τὸν ἅγιο Νικόλαο· λέγεται Δημήτριος; νὰ μιμηθῇ τὸν ἅγιο Δημήτριο· λέγεται Γεώργιος; νὰ μιμηθῇ τὸν ἅγιο Γεώργιο· λέγεται Κατερίνα; νὰ μιμηθῇ τὴν ἁγία Αἰκατερίνη· λέγεται Βαρβάρα; νὰ μιμηθῇ τὴν ἁγία Βαρβάρα· λέγεται Παναγιώτα; ὦ τότε! νὰ μιμηθῇ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Γι᾽ αὐτὸ δίνονται ὀνόματα τὴν ὥρα τοῦ βαπτίσματος.

Ἔτσι καὶ τὸ παιδὶ ποὺ γέννησε ἡ Παναγία ὄχι κατὰ φυσικὸ ἀλλὰ κατὰ ὑπερφυσικὸ τρόπο, τὸ μονάκριβο παιδί της, πῆρε ὄνομα. Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν τό ᾽δωσε ἡ Παναγία, δὲν τό ᾽δωσε κανείς ἄλλος· τό ᾽δωσε ὁ οὐρανός, τό ᾽δωσε ὁ Θεός. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δι᾽ ἀγγέλου διεμήνυσε, ὅτι τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῇ ἀπὸ τὴν Παναγία θὰ ὀνομασθῇ ***«Ἰησοῦς»*** (Ματθ. 1,21). Αὐτὸ τὸ ὄνομα πῆρε ὁ Χριστός. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε ἀνώτερο ἀπ᾽ ὅλα τὰ ὀνόματα· κι ἀπ᾽ τοῦ Ἀδάμ, κι ἀπὸ τοῦ Νῶε, κι ἀπὸ τοῦ Δαυΐδ, κι ἀπὸ τοῦ Σολομῶντος, κι ἀπ᾽ ὅλων τῶν προφητῶν καὶ πατριαρχῶν. Εἶνε ἀνώτερο κι ἀπὸ τὰ ὀνόματα ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Εἶνε τὸ γλυκύτερο ὄνομα, ποὺ ἀνάβει φωτιὰ στὴν καρδιά. Ὅπως τὸ ὄνομα τοῦ μνηστῆρος ἀνάβει φωτιὰ στὴν καρδιὰ τῆς κοπέλλας, ἔτσι πρέπει ν᾽ ἀνάβῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ στὴν καρδιὰ τοῦ κάθε πιστοῦ. Εἶνε τὸ γλυκύτερο ὄνομα στὸν κόσμο.

Λέγεται **Ἰησοῦς Χριστός**. *Χριστός*, διότι ὅπως στὴν παλιὰ ἐποχὴ οἱ βασιλιᾶδες χρίονταν μὲ λάδι, ἔτσι κ᾽ ἐκεῖνος χρίσθηκε· ὄχι ὅμως μὲ λάδι, ἀλλὰ μὲ Πνεῦμα ἅγιο τὴν ὥρα τῆς συλλήψεώς του. Καὶ *Ἰησοῦς* (ὄνομα ἑβραϊκό, ὄχι ἑλληνικό), ποὺ σημαίνει «Σωτήρ». Γιατί ὀνομάζεται «Σωτήρ»; **Διότι μᾶς σῴζει**.

* * *

Ἐδῶ τώρα σταματοῦμε, γιὰ νὰ σκεφτοῦμε λίγο, ἀγαπητοί μου, ἐπάνω στὸ θέμα αὐτό. Ὁ Ἰησοῦς μᾶς σῴζει. Ἀπὸ τί μᾶς σῴζει; **Ἀπὸ τὴν ἁμαρτία**. Δὲν τὸ καταλαβαίνουμε. Ἂν τὸ καταλαβαίναμε, θὰ πέφταμε στὰ πόδια του καὶ θὰ λέγαμε· Χριστέ, σ᾽ εὐγνωμονοῦμε. Ἂν σωθῇ κανεὶς ἀπὸ ἀρρώστια, εὐχαριστεῖ τὸ γιατρό· ἂν σωθῇ ἀπὸ πυρκαϊά, εὐχαριστεῖ τοὺς πυροσβέστες· ἂν σωθῇ ἀπὸ ναυάγιο, εὐχαριστεῖ τοὺς ναυαγοσῶστες. Ἀλλὰ τὸ Χριστό, ποὺ μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, δὲν τὸν εὐχαριστοῦμε.

Τί θὰ πῇ ἁμαρτία; Μὲ ἁπλᾶ λόγια· ἡ ἁμαρτία, λέει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, εἶνε ἡ **ἀνομία** (Α΄ Ἰω. 3,4). Καὶ τί θὰ πῇ ἀνομία; Παράβασις τοῦ νόμου. Ὁ κόσμος κυβερνᾶται μὲ νόμους δύο εἰδῶν· μὲ νόμο φυσικὸ καὶ νόμο πνευματικό.

Ὁ Θεὸς ἔφτειαξε **νόμο φυσικό**. Εἶπε λ.χ. στὸν ἥλιο καὶ ἐκτελεῖ δρομολόγιο. Κανένα Κ.Τ.Ε.Λ. δὲν ἔχει τέτοια ἀκρίβεια στὰ δρομολόγια ὅπως ὁ ἥλιος. Ἀνατέλλει καὶ βασιλεύει στὴν ὥρα του, στὸ λεπτό του. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἄστρα. Ὅλα ὑπακούουν στὸ Θεό· δέντρα, ζῷα, πουλιά, ὁλόκληρο τὸ σύμπαν. Ἔτσι ὑπάρχει ἀπόλυτη ἁρμονία· ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ ἁρμονία, δὲν θὰ ὑπῆρχε κόσμος.

Ἕνας μόνο δὲν ὑπακούει· γίνεται ἀντάρτης καὶ λέει· Δὲν πειθαρχῶ. Ποιός εἶνε; Ὁ ἄνθρωπος! Μέσα στὴν ἁρμονία τοῦ σύμπαντος αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸ μόνο φάλτσο, τὴ μόνη ἀνωμαλία, διότι δὲν θέλει νὰ ὑπακούσῃ στὸν **πνευματικὸ νόμο** τοῦ Θεοῦ. Ποῦ εἶνε γραμμένος ὁ νόμος αὐτός; Εἶνε μέσα στὴν καρδιά, στὴ

συνείδησι, καὶ στὶς πλάκες τῆς διαθήκης μὲ τὶς δέκα ἐντολές, ποὺ δόθηκαν στὸ Σινᾶ.

Ποιές εἶνε οἱ ἐντολές; Μιὰ ἐντολὴ εἶνε, νὰ σέβεσαι τὸ Θεό, νὰ μὴν παίρνῃς στὸ στόμα σου ματαίως καὶ νὰ μὴ βλαστημᾷς τὸ ὄνομά του. Ἄλλη ἐντολὴ εἶνε, νὰ μὴ φονεύσῃς. Μὲ ὅλη τὴν ἐπιστήμη του ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ φτειάξῃ οὔτε ἕνα μυρμήγκι· ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ δημιουργήσῃς μὴν τὸ καταστρέφεις. Ἄλλη ἐντολὴ εἶνε, *«οὐ μοιχεύσεις»*· μὴν πᾷς μέσ᾽ στὸ σπίτι τοῦ ἄλλου καὶ ἀτιμάσῃς τὴ γυναῖκα του ἢ τὸ κορίτσι του. Ἄλλη ἐντολὴ εἶνε, *«οὐ κλέψεις»*· μὴν ἁπλώσῃς τὸ χέρι σου στὰ ξένα πράγματα. Ἄλλη ἐντολή του εἶνε, νὰ μὴν πάρῃς ψεύτικο ὅρκο, κ.τ.λ. (βλ. Ἔξ. 20,7-16. Δευτ. 5,11-20). Ἐντολὲς εἶνε αὐτές. Πόσες εἶνε; **Δέκα**, ὅσα καὶ τὰ δάχτυλά μας. Κάθε δάχτυλο καὶ μιὰ ἐντολή. Κόβεις ἕνα δάχτυλό σου; Ὄχι. Ὅπως λοιπὸν δὲν κόβεις δάχτυλο, ἔτσι νὰ μὴν κόψῃς καὶ νὰ μὴν παραβῇς οὔτε μία ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Τί εἶνε λοιπὸν ἡ ἁμαρτία; Ἀνομία, παράβασις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Τί ἄλλο εἶνε; Εἶνε **τὸ χειρότερο κακὸ** στὸν κόσμο. Κακὸ ὁ σεισμός, κακὸ τὸ ἀστροπελέκι, κακὸ ἡ πλημμύρα, κακὸ ἡ ἀρρώστια, κακὸ ὁ καρκίνος…, ἀλλὰ τὸ χειρότερο ἀπ᾽ ὅλα εἶνε ἡ ἁμαρτία. Εἶνε **φωτιά**. Δὲν εἶνε νὰ παίξῃς καὶ νὰ γελάσῃς μ᾽ αὐτήν. Φωτιὰ ἡ βλασφημία, φωτιὰ ἡ ψευδορκία, φωτιὰ ἡ μοιχεία, φωτιὰ ἡ πορνεία, φωτιὰ ἡ κλεψιά, φωτιὰ ὁ φόνος, φωτιὰ κάθε ἁμαρτία. Καίγεσαι, μέσ᾽ στὴν κόλασι μπαίνεις.

Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι **ἁμαρτάνουμε**. Ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί, ὑποπίπτουμε σὲ διάφορες ἁμαρτίες.

Καὶ ὁ Θεός; Ἀδιαφορεῖ; Ὄχι, μὴν τὸ πῆτε αὐτό. Ὑπάρχει ἕνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ὑπάρχει ἕνα αὐτὶ ποὺ τ᾽ ἀκούει ὅλα, ὑπάρχει ἕνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα. **Δὲν ἀγνοεῖ τίποτα**. Θὰ μποροῦσε λοιπὸν ἀμέσως νὰ τιμωρήσῃ. Τὸ δαχτυλάκι του, ναὶ τὸ δαχτυλάκι του νὰ κουνήσῃ ὁ Χριστός, καήκαμε! Μπορεῖ νὰ πῇ ὁ Χριστὸς στὰ ποτάμια, στὸν Ἁλιάκμονα καὶ στὸ Ἀξιό· Ὑψωθῆτε ἑκατὸ μέτρα. Καὶ νὰ φτάσουν τὰ νερὰ ἐπάνω στὸ ψηλότερο βουνό, στὸ Βίτσι καὶ στὸ Γράμμο, καὶ νὰ πνιγοῦμε ὅλοι. Ἢ νὰ πῇ στὶς θάλασσες νὰ ὑψώσουν τὰ νερά τους καὶ νὰ πλημμυρήσῃ ἡ οἰκουμένη. Ἢ νὰ πῇ στὴ γῆ νὰ κάνῃ σεισμό, ὄχι λίγα δευτερόλεπτα ἀλλὰ παρατεταμένο, καὶ νὰ μὴ μείνῃ τίποτα ὄρθιο. Ἢ νὰ πῇ στὸν ἥλιο, Σβῆσε! καὶ νὰ σβήσῃ μὲ τόση εὐκολία μὲ ὅση ἐμεῖς σβήνουμε ἕνα κερί· καὶ μετὰ νὰ δοῦμε ἂν μπορῇ ἡ Δ.Ε.Η. νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ. Ἢ νὰ πῇ στὸν ἀέρα νὰ μὴ φυσήξῃ, καὶ σὲ πέντε λεπτὰ νὰ πεθάνουμε ὅλοι ἀπὸ ἀσφυξία.

Μπορεῖ νὰ τὰ κάνῃ αὐτὰ ὁ Χριστός. Τά κάνει; **Δὲν τὰ κάνει**. Γιατί; Διότι εἶνε μακρόθυμος, εἶνε πατέρας, ἔχει ὠκεανὸ ἀγάπης καὶ στοργῆς, ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ τί κάνει; Ὄχι μόνο τιμωρίες δὲν στέλνει, ἀλλὰ καὶ κατέβηκε –τὸ μέγα μυστήριο– ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ. Ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης του εἶνε, ὅτι κατέβηκε ἐδῶ στὸν κόσμο γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες· ναί, **νὰ συγχωρήσῃ** τὶς ἁμαρτίες τοῦ ἀνθρώπου. Ἀρκεῖ μόνο αὐτὸς νὰ μετανοήσῃ. Τὸ εἶπα κι ἄλλοτε καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω· δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς γιατὶ ἁμαρτάνουμε, διότι τὸ νὰ ἁμαρτήσουμε εἶνε ἀνθρώπινο· θὰ μᾶς δικάσῃ διότι δὲν μετανοοῦμε, δὲν ἐπιστρέφουμε σ᾽ αὐτόν, ἀπὸ τὰ χείλη μας δὲν ἀκούγεται ἕνα «ἥμαρτον» κι ἀπὸ τὰ μάτια μας δὲν πέφτει ἕνα δάκρυ.

* * *

Ὁ Χριστὸς εἶνε Σωτήρας, μᾶς σῴζει ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, σβήνει τὶς ἁμαρτίες καὶ μᾶς καθαρίζει, συγχωρεῖ καὶ δίνει ἔλεος. Πότε ὅμως; Ὅταν κ᾽ ἐμεῖς τὸ θελήσουμε καὶ προσέλθουμε **νὰ ἐξομολογηθοῦμε**. Ὑπάρχουν πνευματικοὶ καὶ περιμένουν στὰ ἱερὰ ἐξομολογητήρια.

Ἐλᾶτε! Πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα. Μὲ ἄπλυτο πιάτο δὲν τρῶς, μὲ ἄπλυτη ψυχὴ πῶς θὰ πλησιάσῃς στὰ ἅγια τῶν ἁγίων; Ἔρχονται γιὰ ἐξομολόγησι μόνο κάτι μικρὰ παιδάκια, κάτι γριές, κάτι γυναικοῦλες. Οἱ ἄντρες ποῦ εἶνε; Ἔχουν φάει τὴν ἁμαρτία μὲ τὴν κουτάλα· πορνεύουν, μοιχεύουν, κλέβουν, ἀδικοῦν, πλῆθος ἄλλα ἁμαρτήματα διαπράττουν, ἀλλὰ στὸ πετραχήλι δὲν πλησιάζουν. Εἶνε δύσκολο νὰ πᾷς στὸν πνευματικό, νὰ γονατίσῃς καὶ νὰ πῇς «**Χριστέ, συχώρεσέ με**»;

Στὴ Ῥωσία ὅσοι ἔμειναν στὴν ἐκκλησία εἶνε πιστοί. Κάθε Κυριακή, μόλις ἀρχίζει ἡ θεία λειτουργία εἶνε μέσα ὅλοι, μικρὰ παιδιὰ ἄντρες γυναῖκες· κι ὅταν περνοῦν τὰ ἅγια, γονατίζουν καὶ κλαῖνε! Ἐμεῖς; **Ἀδιάφοροι!** Ὅπως μπαίνουμε - βγαίνουμε· μαῦροι μπαίνουμε - μαῦροι βγαίνουμε.

Τί θὰ γίνῃ; Μόνο **τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ** θὰ μᾶς σώσῃ. Μόνο ἂν μετανοήσουμε καὶ πιστέψουμε στὸ Χριστό, καὶ τὸν προσκυνήσουμε ὅπως οἱ βοσκοὶ στὴ φάτνη καὶ οἱ μάγοι μὲ τὰ πολύτιμα δῶρα τους ἀπὸ τὴν ἀνατολή.

Ὅλοι **νὰ προετοιμασθοῦμε** γιὰ νὰ ἑορτάσουμε καὶ νὰ πανηγυρίσουμε ὅπως πρέπει τὴν ἑορτὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Γεωργίου Βεύης - Φλωρίνης τὴν 22-12-1985. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 24-12-2006, ἐπανέκδοσις 10-11-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΘ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 926[2]	**Τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου Τετάρτη 27 Δεκεμβρίου 2023 (2002)**	**Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης**

Ὁ ἅγιος Στέφανος

Ὁ πρωτομάρτυς τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς συγχωρήσεως

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ πρώτου μάρτυρος τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἁγίου Στεφάνου. Ὁ ἅγιος Στέφανος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους (μόλις τρεῖς χιλιάδες τότε) Χριστιανοὺς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας (βλ. Πράξ. 2,41). Σήμερα οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ φτάνουν τὸ ἕνα δισεκατομμύριο στὸν κόσμο. Τότε ὅμως οἱ πιστοὶ ἦταν ἀκόμη πολὺ λίγοι. Λίγοι, ἀλλὰ πραγματικοὶ Χριστιανοί, ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστιανοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν, **ἐκλεκτὸς τῶν ἐκλεκτῶν**, ἦταν ὁ Στέφανος. Γι᾽ αὐτό, ὅταν παρουσιάστηκε ἀνάγκη, τὸν ἐξέλεξαν πρῶτο μεταξὺ τῶν ἑπτὰ διακόνων τῆς Ἐκκλησίας.

Στὴ διακονία του φρόντιζε νὰ ὑπάρχῃ **δικαιοσύνη**. Τὸ σύστημα ποὺ ζοῦσαν οἱ πιστοὶ ἦταν τὸ **κοινόβιο**. Δὲν ἔτρωγε ἕνας μὲ δέκα στόματα, κι ὁ ἄλλος νὰ πεινάῃ. Τὸ συσσίτιό τους ἦταν σπαρτιατικό, ἢ μᾶλλον χριστιανικό, ὅπως εἶνε μέχρι σήμερα στὰ μοναστήρια.

Ὁ Στέφανος φρόντιζε ὄχι μόνο γιὰ τὴν ὑλικὴ διατροφὴ τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ **γιὰ τὴν τροφὴ τῆς ψυχῆς**, ποὺ εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Δίδασκε μὲ φλογερὴ καρδιά, καὶ ἦταν πολὺ ἀγαπητός.

Ἀλλὰ ἡ δύναμις ποὺ εἶχε ὁ λόγος του καὶ τὰ θαυμαστά του ἀποτελέσματα προκάλεσαν τὴν **ἀντίδρασι τῶν Ἰουδαίων**. Τὸν συνέλαβαν λοιπὸν καὶ τὸν ὡδήγησαν κατηγορούμενο ἐμπρὸς στὸ ἴδιο ἐκεῖνο δικαστήριο ποὺ πρὶν μερικὰ χρόνια εἶχε δικάσει καὶ τὸν Κύριό του, τὸ Χριστό. Τὸν κατηγόρησαν, ὅτι εἶνε ἐπαναστάτης ἐναντίον τοῦ νόμου καὶ τῶν θεσμῶν, σοβαρώτατο δηλαδὴ κατηγορητήριο. Ὅλα αὐτὰ βεβαίως συκοφαντικά. Γνώριζαν πολὺ καλὰ τὴν **ἀθῳότητά** του. Τὴν ὥρα ἐκείνη μάλιστα ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄδικοι κριταὶ εἶδαν τὸ πρόσωπο τοῦ κατηγορουμένου νὰ λάμπῃ ὡς *«πρόσωπον ἀγγέλου»* (Πράξ. 6,15).

Ὁ Στέφανος στάθηκε ἐνώπιόν τους χωρὶς δειλία. Ὄχι μόνο ὡμολόγησε τὴν πίστι του, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὸ θάρρος **νὰ τοὺς ἐλέγξῃ**. Στὴν ἀπολογία του ἀπέδειξε διὰ μακρῶν, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἀνέκαθεν ἦταν πολέμιοι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅτι φόνευαν τοὺς προφῆτες, καὶ τέλος σταύρωσαν τὸ Μεσσία ποὺ περίμεναν! Πράγματι **οἱ Ἑβραῖοι,** μολονότι ἱστορικὸ ἔθνος, **πρόδωσαν τὴν ἀποστολή τους**.

Ὅταν ἄκουσαν οἱ δικασταὶ αὐτὸ τὸν ἔλεγχο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Στεφάνου, βούλωσαν τ᾽ αὐτιά τους. Δὲν μπόρεσαν ν᾽ ἀνεχθοῦν τὴ φωνὴ τῆς ἀληθείας. Ἐξαγριώθηκαν, ἔτριζαν τὰ δόντια. Χωρὶς πολλὲς διαδικασίες **τὸν κατεδίκασαν** ἀμέσως. Ὥρμησαν ὅλοι ἐπάνω του. Τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ἁρπάζοντας λιθάρια **ἄρχισαν νὰ τὸν λιθοβολοῦ**ν.

Τότε αὐτός, ἐνῷ ξεψυχοῦσε, θυμήθηκε τὸν Ἐσταυρωμένο. Κι ὅπως ὁ Χριστὸς εἶπε τὸ μεγάλο λόγο *«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι»* (Λουκ. 23,34), ἔτσι καὶ ὁ δοῦλος του Στέφανος προσευχήθηκε· *«Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην»*· Κύριε, **μὴν τοὺς λογαριάσῃς τὴν ἁμαρτία αὐτή** (Πράξ. 7,60).

Καὶ **ἔτσι ἐξέπνευσε**.

* * *

Ὁ Στέφανος, ἀδελφοί μου, εἶνε ὁ πρωτομάρτυρας τῆς **ἀληθείας**, τῆς **δικαιοσύνης**, καὶ τῆς **συγχωρήσεως**.

Μᾶς διδάσκει πρῶτα - πρῶτα, ὅτι πρέπει κ᾽ ἐμεῖς **νὰ ὁμολογοῦμε τὴν ἀλήθεια** καὶ νὰ ὑπερασπιζώμαστε τὴν πίστι μας. **Ὁμολογία!** μεγάλο πρᾶγμα. Καὶ δίδονται πολλὲς εὐκαιρίες νὰ ὁμολογήσουμε τὴν πίστι μας. Κάθεσαι λ.χ. στὸ τραπέζι; κάνε τὸ σταυρό σου, πὲς ἕνα εὐχαριστῶ στὸ Θεό. Ἀκοῦς νὰ βλαστημᾶνε; μὴ μένεις ἀπαθής, μίλα, φώναξε. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς λέει· Βρίζεις τὴ μάνα μου, σὲ συγχωρῶ· βρίζεις τὸν πατέρα μου, σὲ συγχωρῶ·

μὲ χτυπᾶς, μὲ σκοτώνεις, σὲ συγχωρῶ· ἂν ὅμως βλαστημήσῃς Χριστὸ καὶ Παναγιά, δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ... Ποιός τὸ λέει σήμερα αὐτό; Ἀτιμώρητοι μένουν οἱ βλάστημοι. Ἂν βλαστημήσῃς τὸν πρωθυπουργὸ ἢ τὸν πρόεδρο τῆς δημοκρατίας ἢ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κομμάτων, τρῶς τιμωρία δυὸ χρόνια φυλακή. Μεγάλος λοιπὸν ὁ πρωθυπουργός, ἀλλὰ μικρὸς ὁ Χριστὸς καὶ μικρὴ ἡ Παναγία! Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, αὐστηρότερος ἀπὸ τὸν Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό, λέγει· Ἀκοῦς βλάσφημο; Ἔχεις γλῶσσα; ἔλεγξέ τον. Δὲν σ' ἀκούει; χέρι ἔχεις; χτύπα βλάσφημο. Καὶ χέρι ποὺ θὰ χτυπήσῃ βλάσφημο θὰ ἁγιάσῃ.

Μᾶς διδάσκει ἔπειτα **ν' ἀγαποῦμε κ' ἐμεῖς τὴ δικαιοσύνη**. Ὁ Στέφανος φρόντιζε ὥστε στὴ διανομὴ τῶν ἀγαθῶν νὰ μὴ ἀδικῆται κανείς· καὶ δὲν εἶχαν παράπονο οὔτε οἱ χῆρες οὔτε τὰ ὀρφανά. Ὅπως τότε λοιπὸν ὑπῆρχε δικαιοσύνη, ἔτσι νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς. Δικαιοσύνη πρῶτα - πρῶτα στὶς καθημερινὲς ἀνθρώπινες σχέσεις μὲ τὸν πλησίον (δικαιοσύνη στὴ μικρὴ οἰκογένεια, στὴ γειτονιά, στὸ στενὸ περιβάλλον), δικαιοσύνη κατόπιν καὶ μέσα στὴ μεγάλη οἰκογένεια, τὴν κοινωνία· ἔτσι λύνεται τὸ λεγόμενο κοινωνικὸ πρόβλημα.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει· Ὁ λόγος ἐκεῖνος «Αὐτὸ εἶνε δικό μου, κι αὐτὸ εἶνε δικό σου» εἶνε ἡ κατάρα τῆς ἀνθρωπότητος. Στὸ ἀντρόγυνο λ.χ., ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἡ γυναίκα θὰ πῇ «Αὐτὸ εἶνε δικό μου, κι αὐτὸ δικό σου», ἀρχίζει διαζύγιο. Γι' αὐτὸ ἡ **κοινοκτημοσύνη** τῆς πρώτης Ἐκκλησίας εἶνε θεμέλιο ἑνότητος. Ἡ *κοινοκτημοσύνη* βέβαια στὸ σύγχρονο λεξιλόγιο μπορεῖ ν' ἀποδοθῇ καὶ μὲ τὴ λέξι *κομμουνισμός*, ποὺ εἶνε παρεξηγήσιμη. Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἐννοοῦμε τὸν ἄθεο κομμουνισμό. Διότι ἐκεῖ ὑπάρχει τραγικὴ ἀντινομία. Ὅπως εἶπε ἕνας μεγάλος Ῥῶσος φιλόσοφος, ὁ Νικόλαος Μπερντιάγεφ, οἱ κομμουνισταί, ἐνῷ θέλουν νὰ ἐγκαταστήσουν στὸν κόσμο αὐτὸν ἕνα σύστημα δικαίου ποὺ μοιάζει μὲ τὸ σύστημα τῆς ὑπερκοσμίου ζωῆς τοῦ οὐρανοῦ, ἐν τούτοις ἀφήνουν τὸ σύστημα αὐτὸ χωρὶς θεμέλιο. Ἐδῶ εἶνε **τὸ ἁμάρτημα τοῦ κομμουνισμοῦ**· ἐνῷ ἀρνήθηκε τὸ Θεὸ καὶ προσπάθησε νὰ ξερριζώσῃ ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων τὴν πίστι στὸ Χριστό, μετὰ ζήτησε ἀπὸ αὐτοὺς κάτι ἀδύνατο. Ἀφοῦ δηλαδὴ τοὺς ἔκανε διαβόλους, περιμένει νὰ ζήσουν τώρα αὐτοὶ σὰν ἄγγελοι.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔκανα κ' ἐγὼ ὡς ἱεροκήρυκας στὴν Κοζάνη ἕνα **πείραμα** ἐφαρμογῆς κοινοκτημοσύνης. Γιὰ νὰ μὴν πεινάσῃ ὁ λαός μας, ποὺ ὑπέφερε πολύ, ἵδρυσα μὲ τὴ συνδρομὴ ὅλων ἕνα συσσίτιο. Ἄρχισε σὰν μικρὸ ρυάκι ἀπὸ πενήντα - ἑξήντα πιάτα τὴν ἡμέρα καὶ ἔφτασε μέχρι ὀχτὼ χιλιάδες πιάτα. Κανείς δὲν ἔπαιρνε περισσότερο ἢ λιγώτερο· ὅλοι τὸ ἴδιο. Δὲν εἶνε δικό μου θαῦμα, εἶνε **θαῦμα τοῦ Χριστοῦ**.

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ δοῦμε καλύτερες ἡμέρες στὸν κόσμο. Εἴδαμε νὰ συγκρούωνται τὰ δύο συστήματα, κομμουνιστικὸ καὶ ἀστικὸ ἢ κεφαλαιοκρατικό. Θὰ μποροῦσε **νὰ γίνῃ μία μεῖξις**· ὅ,τι καλὸ ἔχει τὸ ἕνα σύστημα καὶ ὅ,τι καλὸ ἔχει τὸ ἄλλο, νὰ ἀλληλοσυμπληρωθοῦν. Θὰ ἦταν μιὰ εὐλογία.

Τὸ τρίτο, τέλος, δίδαγμα ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος εἶνε **ἡ συγχώρησις**. **Ἂς συγχωροῦμε** λοιπὸν κ' ἐμεῖς. Ὑπάρχει ὡραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ συγχωρῇς; Στὸν αἰῶνα μας δυστυχῶς ἡ συγχώρησις ἔχει λησμονηθῆ καὶ ἐπικρατεῖ τὸ μῖσος. Στὰ ἀντρόγυνα, ἡ γυναίκα δὲν συγχωρεῖ τὸν ἄντρα κι ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα, καὶ ἔχουμε διαζύγια. **Δῶστε συγχώρησι!** οἱ ἄντρες μὲ τὶς γυναῖκες, τὰ παιδιὰ μὲ τοὺς γονεῖς, οἱ ἐργάτες μὲ τ' ἀφεντικά, οἱ μαθηταὶ μὲ τοὺς δασκάλους, οἱ στρατιῶτες μὲ τοὺς ἀξιωματικούς...

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ συγχώρησις εἶνε **θεμέλια τῆς παρούσης** ζωῆς ἀλλὰ καὶ **γνωρίσματα τῆς μελλούσης** καὶ αἰωνίου. Ἡ ἀλήθεια διαλύει τὰ σκότη τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης, προσγειώνει στὴν πραγματικότητα. Ἡ δικαιοσύνη καταστέλλει τὴν ταραχή, συμβάλλει στὴν τάξι καὶ στὴν εἰρήνη. Καὶ ἡ συγχώρησις ἀποκαθιστᾷ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἑνότητα τῶν καρδιῶν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ φτάσῃ αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος, χρειάζεται μεγάλη ἀντοχὴ καὶ θυσία. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ὁ ἅγιος Στέφανος. Τὸ ὅτι ἐμεῖς δὲν διωκόμαστε στὸν αἰῶνα αὐτὸν σημαίνει, ὅτι εἴμαστε ψυχροὶ Χριστιανοί. Ἂν θελήσουμε νὰ γίνουμε θερμοὶ καὶ ζωντανοὶ καὶ ἡ γῆ αἰσθανθῇ τὴν παρουσία μας ὡς ἀγγέλων Θεοῦ, θὰ σειστῇ τὸ σύμπαν...

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιώσῃ, ἀγαπητέ μου, ἔστω καὶ ἂν μείνῃς ἕνας, νὰ μὴ δειλιάσῃς. Θά 'ρθουν χρόνια ποὺ οἱ πιστοὶ θὰ σπανίζουν, θὰ εἶνε μονάδες. Ἀλλὰ νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ νικήσῃ ὁ ἀντίχριστος, δὲν θὰ νικήσουν τὰ θηρία τῆς ἀβύσσου· **θὰ νικήσῃ τὸ ἀρνίον, τὸ *«ἐσφαγμένον ἀρνίον»*** (Ἀπ. 5,6· 17,14), ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Σύνθεσις δύο ἀπομαγνητοφωνημένων ὁμιλιῶν, ποὺ ἔγιναν στὸν ἑορτάζοντα ἱ. ναὸ Ἁγ. Στεφάνου πόλεως Πτολεμαΐδος τὴν 27-12-1993 καὶ τὴν 27-12-1994, μὲ νέο τώρα ἐνιαῖο τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 27-12-2002, ἐπανέκδοσις 7-11-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com